

Σοφός είναι εκείνος που ξέρει, αλλά κάνει πως δεν ξέρει.
Ανόητος είναι εκείνος που δεν ξέρει, αλλά κάνει πως ξέρει.

-Λάο Τζι.

Οι πιο πολλοί από εμάς ήρθαμε σ' αυτή την χώρα σε διάστημα μιας ή δύο δεκαετιών, νέοι, έτοιμοι να κατακτήσουμε τον κόσμο με σκληρή δουλειά και το δαιμόνιο της φυλής μας και οι πιο πολλοί πραγματοποίησαν τα όνειρά τους σε κάποιο βαθμό, αφού το τέλειο είναι σπάνιο. Όταν είμασταν νέοι δουλεύαμε 16 ώρες την ημέρα στα μαγαζιά μας, είπαμε εκατομμύρια "please" και "thank you", αλλά βρήκαμε την ώρα ν' ασχοληθούμε με τα σωματεία που ιδρύσαμε για να έχουμε επαφή με τους συγχωριανούς μας και οργανώσαμε τις μεγάλες χοροεσπερίδες με το ζεστό σουβλάκι που ψήναμε εμείς και τις σαλάτες που ετοιμάζαν οι γυναίκες μας. Με τις τσέπες γεμάτες από τον ιδρώτα μας αγοράζαμε δεκάδες λαχεία και "κτυπούσαμε" ότι έβγαινε στον πλειστηριασμό για την πλάκα μας και για να βοηθήσουμε το σύλλογο. Δεν χρησιμοποιούσαμε τις πολυτελείς αίθουσες δεξιώσεων επειδή έπρεπε ν' αγοράσουμε και να ξοφλήσουμε ένα "σπίτι" για το σύλλογό μας, προτιμούσαμε το Erskineville Police Boys Club ή το Margickville Town Hall και χορεύαμε μέχρι τελικής πτώσης στους ήχους τραγουδιών της πατρίδας μας και τα πιτσιρικά μας, οι σημερινοί επιστήμονες, ακαδημαϊκοί και επιχειρηματίες, αλώνιζαν στην πίστα ανάμεσα στα πόδια μας. Και αν δεν είχαμε χορούς, υπήρχαν οι εκδρομές στο Κουρνέλι, ή τα οικογενειακά γλέντια για γενέθλια και ονομαστικές γιορτές, χώρια τους γάμους και βαφτίσια κάθε δεύτερο Σαββατοκύριακο, αφού τότε μόνο παντρευόμασταν και

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και... μνη

βαφτίζαμε τα παιδιά μας. Μοναξιά; Πού τέτοιο πράγμα! Τρέχαμε και δεν φτάναμε με τη ζωντανία της νιότης, με το κουράγιο που μάς έδιναν τα κέρδη από τις επιχειρήσεις μας. Φτιάξαμε σπίτια, σπουδάσαμε παιδιά, τα παντρεύσαμε, χαρήκαμε τη

νον τον/την σύντροφό τους. Αντί για γάμους και βαφτίσια οι κηδείες και μνημόσυνα, αντί για τα μεγάλα γλέντια οι επισκέψεις στα νεκροταφεία για το καντήλι ενός αγαπημένου...

Τα παιδιά έχουν τη σταδιοδρομία

Το μαρτύριο της μοναξιάς στη ξενιτιά

γέννηση των εγγονιών μας και τελικά αποφασίσαμε να πούμε "φτάνει!", ήρθε η ώρα να απολαύσουμε τους καρπούς των κόπων μας.

Όμως ο χρόνος είναι αδυσώπητος, δεν λυπάται και τα γηρατεία δεν έρχονται μόνα τους, όπως λένε. Δεν έχει σημασία πόσα πλούτη δημιουργήσες, πόσα κτήρια αγόρασες, πόσο επιτυχημένα είναι τα παιδιά σου, η μοίρα πολλές φορές είναι αμειλικτική και σε πληγώνει σωματικά και ψυχικά με αρρώστιες και θανάτους. Πολλοί συνάνθρωποι που έζησαν με λεβεντιά τη ζωή τους χωρίς να νιώσουν ούτε ένα ποναλάκι, χωρίς ν' αποσιιάσουν ούτε μια ημέρα από την επιχείρησή τους, τώρα που πρέπει να χαρούν τα γηρατεία τους βρίσκονται στο κρεβάτι τού πόνου, ή χά-

και τις οικογένειές τους, τα εγγόνια τις σπουδές τους και ξαφνικά οι παλιές χάθηκαν. Οι χθεσινοί πρωταγωνιστές της ζωής τώρα βρίσκονται στο παρασκήνιο μόνοι στους τέσσερις τοίχους τού σπιτιού τους, περιμένοντας υπομονετικά τα παιδιά και εγγόνια τους έστω για λίγα λεπτά κάθε μέρα, κάθε βδομάδα, κάθε μήνα. Οι αρρώστιες τους εμποδίζουν να περπατήσουν ή και να οδηγήσουν, οι φίλοι αντιμετωπίζουν δικά τους προβλήματα υγείας και οι επαφές περιορίζονται στις τηλεφωνικές επικοινωνίες. Οι σύλλογοι που ίδρυσαν με ιδρώτα και χρήματα είναι πια άχρηστοι, ούτε που τους θυμούνται, αλλά ευτυχώς υπάρχει συμπαραστάση από το Κέντρο Πρόνοιας της Αρχιεπισκοπής και κυβερνητικές υπηρεσίες, ενώ

για όσους μπορούν να βγουν από το σπίτι υπάρχει το γέυμα στην Κοινωνική Λέσχη κάθε Πέμπτη, πιστεύω και σε κάποιες Κοινοτικές Ενορίες και ο Κώστας Τζαβέλλας με τον φίλο του Ντάρισι προβάλλουν ελληνικές ταινίες στην αίθουσα του Αγίου Σπυρίδωνα όπου προσφέρεται πρωινός καφές και μεσημεριανό φαγητό.

Αλλά τί γίνεται με αυτούς που ζουν μόνοι, άρρωστοι και δεν μπορούν να κινηθούν, ή τους έχει συντρούψει η κατάθλιψη και η άνοια; Αυτό είναι το μαρτύριο της μοναξιάς στη ξενιτιά χωρίς το γείτονα να νιαστεί αν ζεις ή πέθανες, αν χρειάζεσαι βοήθεια, χωρίς τα ξαδέλφια και τους παιδικούς φίλους. Περιμένουν μια ξένη γυναίκα που πληρώνει η κυβέρνηση για να τους βοηθήσει στα οικιακά και να τους κρατήσει συντροφιά μερικές ώρες την εβδομάδα.

Γι' αυτούς τούς άγνωστους έστω λίγους στρατιώτες της παροικίας μας γράφω αυτές τις λέξεις και ελπίζω πως θα τους εντοπίσουμε επειδή ο Έλληνας και η Ελληνίδα είναι υπερήφανοι και δεν ζητούν εύκολα βοήθεια, ή ντρέπονται να ομολογήσουν ότι τα παιδιά τους αδιαφορούν. Όμως δεν πρέπει να τους εγκαταλείψουμε στη μοίρα τους. Στο μέτρο των δυνατοτήτων τους αυτοί βοήθησαν όταν η παροικία τους είχε ανάγκη και σήμερα πρέπει να ανταποδώσουμε την προσφορά τους στην ώρα της δικής τους ανάγκης. Καλά είναι τα κτήρια που κτίσαμε και θέλουμε να κτίσουμε για τον ένα σκοπό ή τον άλλο, αλλά στο διάβα δεν πρέπει να αγνοήσουμε τον Άνθρωπο το δικό μας...

* Θέατρο

Σήμερα θα κάνω ακόμη μία έκκληση για να πάτε θέατρο επειδή δεν παίρνετε από λόγια και έχω να σάς κάνω μια καταπληκτική πρόταση. Ασφαλώς έχετε ακούσει για την θεατρική κωμωδία Alex & Eve! αλλά δεν την έχετε δει, έτσι; Λοιπόν, οι παραγωγοί της σάς κάνουν μια προσφορά που πρέπει να εκμεταλλευτείτε. Το προσεχές Σάββατο 31 Ιουλίου και ώρα 10 το πρωί μπορείτε να δείτε την κωμωδία Alex & Eve! πληρώνοντας μόνο 15 δολάρια στο Factory Theatre, (πρώην Παλάτι), Victoria Road, Marrickville. Μην χάσετε την ευκαιρία και το Σάββατο πρωί αναβάλλετε κάθε άλλη δουλειά για να πάτε θέατρο, με τους γονείς σας, με τα παιδιά σας, με τους φίλους σας, με τους γείτονες για να γελάσετε με την καρδιά σας. Γκαραντί!

* Καλό!

Ένα ζευγαράκι πηγαίνει κάμπινγκ στα βουνά για ρομαντικό σαββατοκύριακο στην φύση. Όταν φτάνουν εκεί ο άνδρας πάει να κόψει μερικά ξύλα. Γυρίζοντας πίσω λέει:

- Αγάπη μου, τα χέρια μου έχουν παγώσει τελείως!

- Αγάπη μου, βάλτα ανάμεσα στα πόδια μου, και θα ζεσταθούν.

Το κάνει αυτός και γρήγορα ζεσταίνεται. Μετά το γέυμα ο άνδρας πάει να κόψει μερικά ακόμα ξύλα. Γυρίζοντας πίσω λέει:

- Αγάπη μου, τα χέρια μου έχουν παγώσει τελείως!

- Αγάπη μου, βάλτα ανάμεσα στα πόδια μου, και θα ζεσταθούν.

Το κάνει αυτός, και γρήγορα ζεσταίνεται.

Σικάγο το Σίδνει

Ενας ληστής έχασε τη ζωή του προχθές και την προηγούμενη μέρα τέσσερα πιτσιρικά συνελήφθησαν ύστερα από καταδίωξη επειδή είχαν κλέψει ένα αυτοκίνητο. Υπάρχει κάποιο μάθημα από αυτά τα δύο επεισόδια. Τα πιτσιρικά είναι μαθητευόμενοι ληστές και κάποια μέρα θα καταλήξουν στη φυλακή ή στο νεκροτομείο επειδή οι κακοποιοί δεν γεννιούνται, αλλά κατασκευάζονται από την κοινωνία ή πιο σωστά από το περιβάλλον στο οποίο ζουν. Το κράτος τιμωρεί τους κακοποιούς, αλλά δεν προσπαθεί να προλάβει το κακό. Ξοδεύει δισεκατομμύρια δολάρια σε δικαστήρια και φυλακές για να τιμωρεί και ούτε ένα σεντ για να σπάσει η αλυσίδα της βίας, να διαλύσει τα γκέτο της απόγνωσης, να αντιμετωπίσει την ανία των νέων στις υποβαθμισμένες γειτονιές και να προσφέρει ελπίδα στους εξαθλιωμένους που καταφεύγουν στα ναρκωτικά και αναπόφευκτα στη βία.

Η ζωή είναι πολύτιμη ακόμη και για τους κακοποιούς. Κάποια μάνα περίμενε χθες να επιστρέψει ο ληστής γιος της, αλλά δεν θα τον ξαναδεί. Κάποια σύντροφος περίμενε τον αγαπημένο της, κάποιο παιδί τον πατέρα του να κλωστήσουν μια μπάλα, μάτια... Επειδή ζουν σε μια κοινωνία που ηρωποιεί το έγκλημα και τους εγκληματίες, κάθε μέρα στις εφημερίδες, στην τηλεόραση και στα ραδιόφωνα.

Ο έφηβος προσπαθεί να μιμηθεί αυτούς τους κακοποιούς με τα φανταχτερά ρούχα, κοσμήματα και αυτοκίνητα και το πληρώνει με τη ζωή του, αλλά ηθικός αυτουργός στο έγκλημα και την τιμωρία είναι η κοινωνία.

Δεν λέμε ότι δεν πρέπει να τιμωρούνται οι εγκληματίες, αντίθετα πιστεύω ότι οι τιμωρίες δεν είναι αρκετά σκληρές ειδικά για απεχθή εγκλήματα, αλλά δεν αρκεί η ράβδος, χρειάζεται και ο λόγος. Να δώσουμε στα παιδιά στις στέπες τού δυτικού Σίδνει την ελπίδα πως υπάρχει ζωή μακριά από το έγκλημα και το κίνητρο να διαθέσουν την ενέργειά τους σε παραγωγικές δραστηριότητες. Αργία μητρ πάσης κακίας έλεγαν οι σοφοί μας πρόγονοι. Γι' αυτό είναι καθήκον τού κράτους και των φορολογουμένων να επενδύσουν όχι μόνο στον πόλεμο εναντίον τού εγκλήματος που δεν φαίνεται να κερδίζουν, αλλά και στον πόλεμο εναντίον της φτώχειας, εναντίον της αμορφωσιάς και για να ενισχυθεί ο θεσμός της οικογένειας. Στόχος μας πρέπει να είναι η προστασία των παιδιών από τη βία στο σπίτι, στο σχολείο και στις παρέες του, γιατί η βία θρέφει τη βία και θύματά της πολλές φορές, τις περισσότερες φορές, είναι αθώοι πολίτες.

Μετά το δείπνο ο άνδρας πάει να κόψει και άλλα ξύλα για την νύχτα. Γυρίζοντας πίσω λέει:

- Αγάπη μου, τα χέρια μου έχουν παγώσει

τελείως!

Αυτή τον κοιτάζει και λέει:

- Μα αν είναι δυνατόν! Τα αυτιά σου δεν παγώνουν ποτέ!;